

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

עסקנות ציבורית

הרב אברהם יוסף לייזרזון

(1991) - תכננתי לנסוע כהרגלי לבקר בחצר הרבי אחרי הוועידה, בטרם שובי הביתה לישראל, כדי לקבל ממנו את ברכת הדרך. באותו יום, לפני הנסיעה לקראון הייטס, הייתי במשרדי אגודת ישראל במנהטן, לשם מגיעים בשעת הצהריים יהודים רבים העובדים באזור כדי להתפלל מנחה במניין.

בין הבאים באותו יום, היה יהודי מבוגר מקווינס שהתברר שהכיר את אבי מתקופת לימודיו בישיבה בוורשה. אבי, שנפטר בצעירותו, היה יהודי חסידי, צדיק גדול וגאון גדול בתורה, ששימש כמשפיע רוחני בישיבת 'שפת אמת' של חסידות גור. אותו יהודי התעניין לסיבת בואי לניו יורק, וכששמע שהגעתי לנאום בוועידת אגודת ישראל בתור יו"ר החינוך העצמאי, הוא הביע מורת רוח מכך שאיני הולך בדרכו של אבי המנוח.

"מה לך ולעסקנות ציבורית?", שאל. "אביך היה שקוע כל כולו בתורה ובחסידות; עזוב את העסקנות!"
אך הוא לא הסתפק רק בהטפת מוסר; יהודי זה היה אדם אמיד מאוד, והוא הציע לי הצעה מפתה ביותר: "אעשה אתך עסקה: לך פתח כולל בראשותך שבו ישבו אברכים וילמדו תורה, ואני מבטיח לממן לך את הכולל בשנותיו הראשונות".

השעה כבר הייתה מאוחרת, ואני מיהרתי להגיע ל-770 כדי להספיק להתפלל תפילת מנחה עם הרבי בשעה שלוש ורבע. לקחתי מהאיש את מספר הטלפון שלו, והבטחתי לחשוב על ההצעה ולחזור אליו עם תשובה. ירדתי במהירות אל הרחוב לעצור מונית שתיקח אותי לקראון הייטס. כל הדרך המחשבות על דבריו של האיש לא הרפו ממני.

הרגשתי שהדברים שאמר ממש הוציאו אותי משיווי המשקל שלי. דברי התוכחה שלו נגעו לי עמוק בנקודת המצפון היהודי שלי, והתחלתי לחשוב לעצמי: הרי החיים

«

לאורך שנים הייתי מגיע מדי שנה לניו יורק, להשתתף בוועידה השנתית של 'אגודת ישראל'. הייתי מוזמן להיות בין הנואמים בוועידה, תחילה כמנכ"ל המחלקה לקליטת עולי רוסיה של אגודת ישראל - שהוקמה אחרי גל העלייה הגדול מרוסיה, כאשר נפתחו לראשונה שערי מסך הברזל בתחילת שנות ה'תש"ל (1970) - ובהמשך, אחרי שהתמניתי ליו"ר "החינוך העצמאי", הייתי מגיע לוועידה לשאת דברים בנוגע למצב החינוך התורני בארץ ישראל.

את הביקורים הללו בניו יורק נהגתי לנצל גם כדי לבקר במרכז חב"ד העולמי בשכונת קראון הייטס שבברוקלין, כדי לראות את הרבי מליובאוויטש, ולהתברך מפיו. הוועידה מתקיימת תמיד בסמיכות ליי"ט בכסלו, 'חג הגאולה' של אדמו"ר הזקן מייסד חסידות חב"ד, ולא פעם גם זכיתי להשתתף בהתוועדות הגדולה של הרבי שהייתה נערכת לרגל המאורע בבית המדרש הגדול של חב"ד ב-770 איסטון פארקוויי.

באחת מאותן נסיעות לניו יורק - היה זה בשנת תשנ"ב

הציבוריים אכן לא קלים כלל ועיקר. בעסקנות הציבורית יש כפיות טובה רבה מאוד כלפי אנשים שעושים כל כך הרבה, שלא על מנת לקבל פרס...

המחשבות הללו המשיכו להעסיק אותי ולא נתנו לי מנוח, וחשבתי לעצמי שאולי זהו אות משמים שאכן הגיע הזמן לעשות שינוי. אדם זר מופיע סתם כך, ומציע הצעה שכזו. אולי הוא שליח מלמעלה שנועד לעורר אותי בדברי המוסר הללו.

בינתיים הגיעה המונית ל-770, והתברר שבגלל שהתעכבתי לדבר עם האיש, הגעתי באיחור ותפילת מנחה כבר הייתה בעיצומה. החלטתי לעמוד במבואת הכניסה לבניין 770 שבה עובר הרבי אחרי התפילה בדרכו חזרה לחדרו, והמתנתי שם לצד אנשים נוספים שעמדו וחיכו כדי לראות את הרבי.

כאשר הרבי נכנס אל המבואה, סידור התפילה בידו ומשני צדדיו צועדים המזכירים, הבחין בי המזכיר הרב לייבל גרונר, ואמר לרבי, "זהו הרב לייזרון מירושלים".

הרבי הניד לי בראשו לשלום, ואמר, "כן אני יודע; אני מכיר אותו".

אמרתי לרבי שאני חוזר היום לירושלים ושבאתי לבקש ברכת 'צאתכם לשלום', והרבי, כדרכו, בירך אותי בנוסח הקבוע, "סע לשלום, הצלחה רבה ומופלגה".

בכל אותה העת, המשיכו להתרוצץ במוחי המחשבות על הפגישה הקודמת. לא הצלחתי להשתחרר מהמחשבות על מה שאמר לי האיש ההוא במשרדי אגודת ישראל. "אולי זהו באמת רעיון טוב", בדיוק חשבתי לעצמי.

אחרי שבירך אותי, המשיך הרבי אל עבר חדרו, כשכל הקהל שעמד במקום עוקב אחריו ומלווה אותו במבטו. הרבי כבר עמד על מפתן חדרו ממש, כאשר לפתע הוא פנה אחורנית, והחל לשוב על עקבותיו.

הוא ניגש אלי, ומבלי כל הסבר או מילות הקדמה, אמר לי בזו הלשון: "יש דעה בהלכה שהעוסק בצרכי ציבור באמונה, עומד בדרגה גבוהה יותר ממי שעוסק בתורה. סע לשלום, הצלחה רבה ומופלגה" - והרבי הסתובב חזרה ונכנס אל חדרו.

דבריו של הרבי הותירו אותי בתדהמה מוחלטת.

אני הרי לא אמרתי לו מילה על כך קודם לכן. הייתי

שמח אילו יכולתי להיוועץ בו בנוגע להתלבטות שהייתה לי בעקבות ההצעה שקיבלתי, אך הדבר פשוט היה בלתי אפשרי. אף על פי כן, הרבי פשוט קרא את מחשבותי - אין לי כל הסבר אחר לכך, הוא קרא במדויק את המחשבות שרצו להן בראשי באותם רגעים.

במשך כל הטיסה חזור שבתי ושחזרתי את חילופי הדברים הללו עם הרבי.

אחרי שחזרתי ארצה, סיפרתי על כך לכמה וכמה מגדולי ישראל, ביניהם גם כאלה שאינם מזוהים עם חסידות חב"ד, או עם חסידים בכלל. מתוקף עבודתי הציבורית הייתי בא ויוצא כבן בית ממש בבתיהם של גדולי ישראל מכל הזרמים והחוגים - חסידים, ליטאים וספרדים, עמם היו לי קשרים אישיים הדוקים. אמרתי להם, "זהו סיפור שקרא לי אישית - 'בְּדִי הַנוּה עֹבְדָה' - עיניי ראו ולא זר, ואוזניי שמעו ולא אחר - הרבי מליובאוויטש פשוט קרא את מחשבותיי".

חבר כנסת לשעבר, הרב אברהם לייזרון, מכהן מזה כשמונה עשרה שנה כיושב ראש ה'חינוך העצמאי', מערכת החינוך החרדית העצמאית בישראל. הוא רואיין בביתו בשכונת עזרת תורה שבירושלים בחודש שבט תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"כ (1960) — במכתב לסופר תורני, מעודדו הרבי שלא להסתפק רק בפרסום ספריו, כי אם להשתדל לנצל את כישוריו גם לנאום בציבור ולעורר את לב השומעים בענייני התורה והמצוות. בכל הנוגע להפצת היהדות, הסביר הרבי, על האדם לנצל את כל הכוחות והכישרונות העומדים לרשותו.¹ ג' בניסן

< תשמ"ט (1989) — לכבוד יום פטירתו של אדמו"ר הרשב"ב, החמישי בשושלת אדמו"רי חב"ד, מייסדה של ישיבת "תומכי תמימים", קרא הרבי לתלמידי הישיבה ולבוגריה להתבונן בהשפעה שהייתה לישיבה על חייהם, וכן בהמשך ההשפעה שראוי שתהיה לה על חייהם בעתיד, בהוספה בלימוד התורה ובהפצת מעיינות החסידות.² ג' בניסן

1 אגרות קודש כרך יט, עמ' רמה
2 ספר השיחות תשמ"ט חלק א, עמ' 381

לזכות
אברהם מאיר הלוי בן זלדה שיחי'
מרים בת רעכיל שתחי'
זיגמן

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedmedia.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015